

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νῆξεραι, ποίημα ὑπὸ Δ. Ι. Μάργαρη.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Τῆς κερᾶς τὸ μάρμαρο, ὑπὸ Σπ. Λάμπρου.
 Ὁ θάνατος τοῦ Ἰαγναδάττα, ποίημα Ἰνδικό,
 μετάφρασις Α. Ν. Κεφαλληνοῦ.
 Καλλιτέχνις, διάλογος ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.
 Μικρὰ Διάφορα.
 Χρονικά.
 Βιβλιογραφία.
 Ἐν πλήρει ἀνθῆσει (εἰκῶν).

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
 ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» :
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
 θυτήν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας»
 Ἀθήνας.

Καῖσαρ ἐξεβίασε τὴν πάροδον, καὶ μετ' ὀ-
 λίγον τῇ 9 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους,
 ἐνίκα παρὰ τὴν Φάρσαλον ἐπιφανῶς τὸν
 Πομπήιον, ὅστις μετὰ πενήντα ἡμέρας
 ἔθνησκεν οἰκτρῶς προδιδόμενος ὑπὸ Πτο-
 λεμαίου τοῦ Διονύσου καθ' ἣν ὄραν ἀπει-
 θιάζετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Βραχυτέρα δ' εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ἀθη-
 ναίου, ὅπερ ἀπαξ καὶ μόνον ἀναφέρεται,
 καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ Ἀμυνάν-
 δρου ἐκστρατείας τοῦ Φιλίππου, ὡς τὸ μό-
 νον τῶν ἀθαμανικῶν πολισμάτων τὸ μείναν
 πιστὸν εἰς τοὺς Μακεδόναις.

Οὕτω δὲ μεταξύ λόγων καὶ τῶν πλου-
 σίων ἱστορικῶν ἀναμνήσεων, ἄς γεννᾷ ἡ
 ἐπίσκεψις τῶν προπόδων τοῦ Κερκετίου καὶ
 ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀπαράμιλλος θέα, ἐφθάσα-
 μεν εἰς τὴν μονὴν μετὰ ἰπποδρομίαν μιᾶς
 καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας ἀπὸ τῆς Πόρτας.

Οὕτε τὴν μονὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν
 ἐπιβάλλομαι νὰ περιγράψω ἐνταῦθα, οὐδὲ
 τὴν ἱστορίαν αὐτῆς νὰ ἐκθέσω. Οἱ ἀναγνώ-
 σται τῆς «Εἰκ. Ἑστίας» γνωρίζουσιν ἤδη
 ταῦτα ἐξ ἄλλης ἀξιολόγου πραγματείας
 δημοσιευθείσης ἐν ταύταις ταῖς στήλαις ¹.

Ἡ μονὴ τοῦ Σωτήρος τῶν Μεγάλων Πυ-
 λῶν, ὡς εἶνε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς καὶ ἐπίση-
 μον ὄνομα, τὸ πρῶτον ὑπῆρξεν κτίσμα πα-
 λαϊῶν τῶν χρόνων τῶν Κομνηνῶν. Ἄλλ' ἰ-
 δίως ἡ ἀκμὴ αὐτῆς καὶ ἡ φήμη συνδέ-
 εται πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ τὸν δέκατον
 ἔκτον αἰῶνα ἀκμάσαντος ἐπισκόπου Λαρί-
 σης Βησσαρίωνος τοῦ ὁσίου, ὅστις ἐκ βῆ-
 θρων ἀνωκοδόμησεν αὐτήν. Ἐκτοτε ἡ μονὴ
 καὶ πάλιν ἠξιώθη τῶν μεριμνῶν Νεοφύτου
 τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρό-
 νου διαδόχου τοῦ Βησσαρίωνος, καὶ ἄλλας

δὲ ὑπέστη μεταβολάς. Ἐπι δὲ καὶ σήμε-
 ρον ἐν τῇ παρακμῇ αὐτῆς ὁ ὑψηλὸς αὐτῆς
 περιβόλος καὶ τὸ πλήθος τῶν κελίων
 μαρτυροῦσι περὶ τοῦ παλαιῦ πλούτου καὶ
 τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν, οἵτινες
 φαίνονται ἀνελθόντες καὶ μέχρι τριακο-
 σίων. Σήμερον δὲ διαμένουσιν ἐν αὐτῇ
 μόνον ὀκτὼ μοναχοί, τέσσαρες δόκιμοι καὶ
 εἰκοσιεπτὰ ὑπηρέται, καὶ τὰ εἰσοδήματα
 τῆς μονῆς ἀνῆλθον καθ' ὅλον τὸ 1894 εἰς
 39240 δραχμάς κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προ-
 ὑπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου ἀπόφασιν
 τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ
 τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΤΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΑΓΝΑΔΑΤΤΑ ¹

Ποίημα Ἰνδικό.—Μετάφρ. Α. Ν. Κεφαλληνοῦ.

Γιατί κ' ἐμάς, παιδί μου, ποῦ ἔρμοι ποθοῦμε
 τὸ θάνατο, γλήγορα γὰρ τὸν δικό σου πόνο θά
 σβύσῃ ἡ πνοή μας. Φεύγοντας ἐδῶθε μαζί
 σου καὶ πηγαίνοντας εἰς τὸν Βαϊθάσβα-
 ταν ² ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ πικρὸς παρακαλεστικὰ
 θὰ τοῦ ζητήσω· «ὄδσε τὴν ἀνταμοιβήν σου
 εἰς τὸ τέκνο μου». Καὶ ὅταν τελειώσω
 τὴν αὐγὴν μου προσευχὴ καὶ κάμω τὴ
 θυσία τοῦ πυρός, ποῖος θὰ μὲ ἀναγαλλιάσῃ
 χαϊδεύοντας τὰ πόδια μου μὲ τὰ χέρια του;
 Ἀφοῦ ἀκριμάτιστος, γλυκὲ μου, ἀπὸ τὸ
 κρῖμα ἐλάβες θάνατο, ἀπόλαψε τόρα σὺ
 τοὺς κόσμους τῶν ἡρώων ποῦ πλέον δὲν
 γυρίζουν εἰς τὴ γῆ. Τοὺς κόσμους τῶν ἡ-
 ρῶων ποῦ πλέον δὲν γυρίζουν εἰς τὴ γῆ,
 τῶν ἀσκητῶν, ἐκείνων ποῦ ἐπρόσφεραν
 θυσίας καὶ ἐκείνων ποῦ ἐδειξαν ὑποταγὴν
 εἰς τοὺς διδασκάλους, αὐτοὺς τοὺς αἰώνιους
 σὺ ν' ἀπόλαψης. Αὐτοὺς τοὺς κόσμους ὅπου
 ἐπέρασαν οἱ ἐρημίτες ποῦ ἔμαθαν ὅλους
 τοὺς Βέδας καὶ τοὺς Βεδάγκας ³, καὶ αὐ-
 τοὺς ὅπου ἐπέρασαν οἱ ἅγιοι βασιλεῖς Ἰαϊ-
 ἄτης, Νάχουσας καὶ ἄλλοι. Τοὺς κόσμους
 ὅπου ἐπέρασαν οἱ πατέρες ποῦ ἐζήσαν κα-
 θαροὶ μὲ τὲς γυναῖκες τους, ἐκείνοι ποῦ
 ἐχάρισαν ἀγγελάδες, χρυσάφι καὶ γεννή-
 ματα, καὶ ἐκείνοι ποῦ ἐχάρισαν χωράφια.
 Ὁμοίως ἐκείνοι ποῦ ἐπρόσφεραν σκέπη καὶ
 βοήθεια καὶ ἐκείνοι ποῦ ἐστάθησαν ἀληθι-
 νοί· εἰς αὐτοὺς τοὺς κόσμους τοὺς αἰώνιους
 πέρασε, παιδάκι μου, καὶ νὰ σ' ἀκλουθήσῃ
 ἡ ἐνθύμησί μου. Βέβαια ὅσοι γεννηθῶν εἰς
 τέτοια γενεὰ δὲν πηγαίνουν εἰς δρόμο κα-

ταφρονημένον, καὶ σὺ ποῦ ἔχασες ἐδῶ τὸν
 τόπο σου πέρασε εἰς τοὺς κόσμους ὅπου τρέ-
 χει τ' ἀθάνατο νερό. — Ἀφοῦ πικραμμένος
 ὁ ἐρημίτης μαζί μὲ τὴ συμβία του ἐμυρο-
 λόγησε πρῶτα μὲ τέτοια λόγια, μὲ τὴν
 ψυχὴ θλιμμένη ἐτοιμάσθη νὰ κάμῃ τὸ νε-
 κρικό λούσμα. Ὅταν τὸ τέκνο τοῦ ἀσκητῆ
 ποῦ εἶχε λάβῃ σῶμα οὐράνιο, καθήμενο εἰς
 ἀμάξι ὀλόλαμπρο, ταῦτα τὰ λόγια εἶπε
 πρὸς τοὺς γονεῖς του. — Γιατὶ πρόθυμα σὰς
 ἐδοῦλεψα περνᾶω εἰς ἅγιο καὶ λαμπρὸ δρόμο,
 ὅμως γλήγορα καὶ σεῖς θὰ ἀπολάψετε τὸν
 τόπον ποῦ ποθεῖ ἡ ψυχὴ σας. Δὲν πρέπει
 νὰ θλίβεσθε γιὰ μέ, οὔτε αὐτὸς ὁ πολεμι-
 στῆς ἔχει τὸ κρῖμα· ἦταν γραμμένο νὰ
 γίνῃ αὐτὸ ποῦ μ' ἔφερε σὲ θάνατο. — Ἀφοῦ
 εἶπε τέτοια λόγια ἔφυγε κατὰ τὸν οὐρανὸ
 τὸ τέκνο τοῦ ἀσκητῆ ἐπάνω εἰς τὸ λαμ-
 πρό ἀμάξι, καὶ ἀχτινοβολοῦσε εἰς τὸν αἰ-
 θέρα μὲ τὸ οὐράνιο σῶμα του. Καὶ ὁ ἐρη-
 μίτης, ἀφοῦ ἔκαμε μαζί μὲ τὴ συμβία του
 τὸ νεκρικό λούσμα τοῦ τέκνου του, τοῦτα
 τὰ λόγια εἶπε πρὸς ἐμὲ ποῦ ἔστεκα σιμά
 του σὲ στάσι παρακαλεστικῆ. — Πῶς σὺ,
 ἀχρεῖε, ἐγεννήθης εἰς τὴν περήφανη γενεὰ
 τῶν Ἰξβακουίδων ποῦ εἶναι ἐξάκουστοι
 γιὰ τὴ δόξα τους, σοφοὶ βασιλεῖς καὶ με-
 γαλόψυχοι; Σὺ δὲν εἶχες καμμίαν ἔχθρα
 μ' ἐμὲ οὔτε γιὰ γυναῖκες οὔτε γιὰ χωρά-
 φια, καὶ γιατί μὲ μία σαιττεῖά μ' ἐσκώ-
 τωσες μαζί μὲ τὴ συμβία μου; Ἄλλὰ
 γιατί μοῦ σκότωσες τὸ τέκνο μου ἀνή-
 ξερος, κ' ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὴ μῦτρα,
 γι' αὐτὸ ἄκουσε πῶς κ' ἐγὼ σὲ καταριῶ-
 μαι· ὅπως στατικῶς μου θὰ χάσω τὴν
 πνοή μου βασανισμένος ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ
 παιδιοῦ μου, ὁμοίως καὶ σὺ μίαν ἡμέρα νὰ
 χάσης τὴν πνοή σου ἀπὸ λαχτάρα γιὰ τὸ
 δικό σου τέκνο. — Πέροντας τέτοια κα-
 τὰ ἐγγρά πάλιν εἰς τὴ χώρα μου, καὶ
 ὁ ἀσκητῆς ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ του
 δὲν ἐζήσε πολὺν καιρὸ. Σήμερα μ' εὔρηκε
 ἡ κατὰ τοῦ Βραχμάνου ὅπως ἦταν τῆς
 μοῖρας μου, καὶ βασανισμένος ἀπὸ τὸν πόνο
 τοῦ τέκνου μου πολεμᾶω νὰ χάσω τὴν
 πνοή μου. Τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν
 πλέον καὶ σκοτεινιά πλακόνει τὸ νοῦ μου,
 ὦ Βασίλισσα, αὐτὰ εἶνε μηνύματα τοῦ
 Βαϊθάσβατα ποῦ μὲ καλοῦν εἰς τὸ τέλος
 μου, γλυκεῖά μου. Ἄλλ' ἂν ὁ Ράμας ἐ-
 φθανε καὶ μ' ἐχάιδευε καὶ μοῦ μιλοῦσε
 θ' ἀναζοῦσα, ἔτσι μοῦ λέει ἡ ψυχὴ μου,
 ὅπως ὁ ἄρρωστος ποῦ λάβῃ τ' ἀθάνατο
 νερό. Καὶ ἂν ἔσθυνε ἡ πνοή μου θωρῶν-
 τας τὸ γλυκὸ μου τὸ τέκνο, οὔτε ἀποθνή-
 σκοντας δὲν ἠθελε τρέμῃ ἡ ψυχὴ μου βα-
 σανισμένη ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ μου.
 Καὶ ὑπάρχει γιὰ μὲ ἄλλο σκληρότερο, ὦ
 καλή μου, παρὰ ποῦ θὰ χάσω τὴ ζωὴ
 χωρὶς νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ράμα; Ὁ
 πόνος ποῦ δὲν βλέπω τὸ Ράμα παρόμοια
 συντρίβει τὸ εἶναι μου ὅπως ἡ ὀρηκτικὴ
 δύναμι τοῦ νεροῦ τὰ δένδρα ποῦ αὐξάνουν
 εἰς τὴν ἀκροποταμίᾳ. Καλότυχοι ἐκείνοι
 ποῦ ὅταν πεθᾶσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐξορίας του
 εἰς τὰ δάση θέλει ἰδοῦν τὸ Ράμα νὰ γύρη

¹ Τέλος· ἴδε σελ. 173.

² Βαϊθάσβατα εἶναι ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἰάμα καὶ σημαίνει τέκνο τοῦ Βιδάσβαντα. Βιδάσβαν-
 τας εἶναι ἐκεῖνος ποῦ προβαίνει μὲς τὸ φῶς ὁ
 ἥλιος.

³ Οἱ τέσσαρες Βέδαί εἶναι τὰ ἀρχαιότερα ἱερά
 βιβλία τῶν Ἰνδῶν, καὶ οἱ εἰς Βεδάγκαι, καθὼς
 καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ veda-anga δηλαδὴ μέλος
 τοῦ Βέδα, ἐξηγοῦν τοὺς Βέδας.

¹ Ἰδ. Ν. Γ. Ζωγίδου Θεσσαλικὰ ἐν τῇ Εἰ-
 κονογραφημένῃ Ἑστίᾳ τοῦ 1894, σ. 346 κ. ἔ.

πάλιν εἰς τὴν Ἄϊοδία ὅμοιος μὲ τὸν Ἰνδρα ποῦ καταβιβάνει ἀπὸ τὰ οὐράνια. Θνητοὶ δὲν εἶναι ἐλείπει ἀλλὰ θεοὶ ποῦ θέλει ἰδοῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Ράμα ὅμοιο μὲ τὸ ὀλοστρόγγυλο φεγγάρι ὅταν ἀπὸ τὰ δάση θὰ γύρη πάλιν εἰς τὴ χώρα. Εὐτυχισμένοι ποῦ θὰ ἰδοῦν τὸ χαριτωμένο καὶ λαμπρὸ πρόσωπο τοῦ Ράμα μὲ ὄμορφα δόντια, μὲ μάτια σὰν τοῦ λωτοῦ τὰ φύλλα, χωρὶς κἀνένα ψεγάδι, ὅμοιο μὲ τὴ βασιλισσα τῶν ἄστρον. Θὰ ἰδοῦν καλότυχου τὸ πρόσωπο τοῦ τέκνου μου ποῦ εὐωδιάζει ἢ πνοὴ του σὰν ὁ λωτός ποῦ ἀνοίγει τὸ φθινόπωρο. — Ἔτσι ἔχοντας ἔς τὸ νοῦ του τὸ Ράμα, ὁ βασιλέας εἰς τὴν κλίνη του ἐσθύσθη ἀγάλι γάλι ὅπως τὸ φεγγάρι ὅταν περάσῃ ἢ νύχτα. Καὶ λέγοντας: «ἄχ! Ράμα, παιδί μου!» ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ τέκνου του ὁ βασιλέας ἔχασε ἀγάλι γάλι τὴ γλυκειὰ ζωὴ ποῦ εἶναι πικρὸς ὁ χαμὸς της. Σὲ τέτοιον τρόπο ὁ πικρὸς βασιλέας ἐνῶ ἐδιηγώταν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐξορίας τοῦ ἀγαπημένου τέκνου του, κειτᾶμενος εἰς τὴν κλίνη, ὅταν ἐπέρασε τὸ μεσανύχτι ἔχασε τὴ γλυκειὰ του ζωὴ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ἠθοποιὸς
ΑΓΓΕΛΟΣ ποιητὴς

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἰδιαιτέρον δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἀλεξάνδρας. Καλλιτεχνικὴ ἀταξία ἐν τῇ ἰδιορρυθμῷ διακοσμῇ. Ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνες, καθρέπτης, ἀγαλμάτια, στέφανοι, τρόπαια. Ἐσθῆτες καὶ φενάκια πρὸς δοκιμὴν ἀτάκτως ἀποτεθειμένα. Ἐῤοεῖα τράπεζα ἐργασίας ἐν τῷ μέσῳ, ἐσπαρμένη διὰ βιβλίων, ἐφημερίδων, χειρογράφων καὶ ἐπιστολῶν φύρδην-μίγδην. Ἐκ τοῦ χάους τούτου ἀνακύπτουν, τηροῦντα τὴν κανονικὴν αὐτῶν θέσιν, μελανοδοχεῖον κομψὸν μὲ τὸν δίσκον του, κηροπήγια, δύο ἀνοδοχαὶ πλήρεις, ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα, φωτογραφίαι κ.τ.τ. Παρὰ τὴν τράπεζαν, πλαγίως καὶ ἀπέναντι τῆς ἔδρας τοῦ πρὸ αὐτῆς ἐραζομένου, πολυθρόνα ἀναλινιστικὴ. Εἰς τὴν ἄκραν ἀνάκλιτρον χαμηλὸν καὶ πλατύ. Μικρὰ θερμάστρα, τῆς ὁποίας ὁ σωλὴν διατρυπᾷ ἐπάνω τὸν ὑλοπίνακα τοῦ παραθύρου. Συμπλήρωσις ἐπιπλώσεως συνήθους. Ἀριστερᾷ θύρα.

Αὐψουμένης τῆς αὐλαίας, ἡ Ἀλεξάνδρα νεαρὰ γυνή, μεταξὺ τῶν εἰκοσιπέντε καὶ τριάκοντα, κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης της, παρουσιάζουσα εἰς τοὺς θεατὰς κατατομήν. Εἶνε ὠχρὰ, μὲ μεγάλους περικομμένους ὀφθαλμούς, μὲ μαῦρην κόμην, ἀναδεδεμένην ἐν μικρῷ κρωβύλλῳ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. Φορεῖ μακρόσυρον οἰκιακὴν ἐσθῆτα, χρώματος χαμαικεράσου, ἄνευ κοσμημάτων, καὶ μόνον εἰς τὸν παράμεσον τῆς δεξιᾶς παγῶν δακτύλιον. Ἀπέναντί της, παρουσιάζων μέτωπον πρὸς τοὺς θεατὰς, κάθηται ἐπὶ τῆς πολυθρόνας ὁ Ἄγγελος, περίπου εἰκοσιπενταετής, ξανθός, φορῶν ζακέ

μαῦρον καὶ πανταλόνιον βαθύ στακτερόν. Λιτότης κοσμημάτων καὶ κομψότης ἄνευ ἐπιδείξεως. Εἰς τὴν κομψοδόχην φέρει δεσμίδα ἴων].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (κλείουσα ἀποτόμως τὸ βιβλίον τὸ ὅποιον ἀνεγίνωσκε καὶ ἐγειρομένη ὀρμητικῶς). Ἐπὶ τέλους! δὲν θὰ παύσης ποτέ; . . . Θά με κάνης νὰ κάνω καμμιάν ἀνοησία. . . . Εἶνε ἔξη μῆνες τώρα ποῦ ἔχω τὴν ὑπομονὴν νάκούω αἰωνίως τὴν ἴδια ὁμιλία. Μὰ τί μονομανία εἶνε αὐτὴ ποῦ σου ἰκόλλησε;

ΑΓΓΕΛΟΣ (λιχνιζόμενος ἀπαθῶς ἐπὶ τῆς πολυθρόνας). Καμμιά μονομανία. Λέγω ἀπλοῦστατα ὅτι συμβαίνει, — ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ συμβαίη: Βασανίζεις μὲ τὴν ὑποκρισίαν σου, ἢ μᾶλλον μὲ τὴν ὑπόκρισίν σου, ἕνα δυστυχῆ ἄνθρωπον, ποῦ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ θαμβωθῆ ἀπὸ τὴν λάμπριν τῆς καλλιτεχνικῆς σου δόξης (μετὰ τινα διακοπὴν) καὶ τὴν τόλμην νὰ σ' ἀγαπήσῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τίποτε. Σὺ ἀπεναντίας βασανίζεις μὲ τὰς ἰδιοτροπίας σου μίαν γυναῖκα, ποῦ ἐπεριφρόνησε, κατεπάτησε, ἐμίσησε τὴν. . . δόξαν της καὶ ἔδωκε τὴν καρδιά της ὀλόκληρη εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, (μετὰ τινα διακοπὴν) ὡς γυναῖκα καὶ ὄχι ὡς καλλιτέχνην.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἐνόμισε ἢ ἐθεθαίωθη;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἐνόμισε, μονάχα ἐνόμισε. Δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς γυναῖκα ποῦ ἔχει γι' αὐτὴ τὴν ιδέα, ποῦ ἔχεις σὺ γιὰ μένα. Ἄν μάγαπούσες ἀληθινὰ, ὄχι, δὲν θὰ ἐδυσκολεύουσον τόσῳ νὰ πιστεύσης ὅτι καὶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Θὰ το ἔβλεπες φανερά. . . (ὡς ἐν ἀφαιρέσει). Ὁ ἔρωσ δὲν εἶνε παρὰ μι' ἀμοιβαιότης, μία ἠλεκτρικὴ ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν. . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ (διακόπτων). Μαγνητικὴ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ὡς ἀνωτέρω). Εἰς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα ἐννοεῖται ἀναγκαστικῶς ἢ ἀνταπόκρισις (λαμβάνουσα εἰς χεῖρας μίαν φενάκην). Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν ψυχαὶ ἰδίῳμοι, προωρισμένοι ἐκ γενετῆς νάγαπηθῶν. . .

ΑΓΓΕΛΟΣ (πειρακτικῶς). Καὶ ἀπὸ ποῦ ὄραμα εἶν' αὐτό, παρακαλῶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἀρχίσεις πάλι! (ἀποθέτουσα τὴν φενάκην). Δράμα εἶπες; Μάλιστα! Τὸ ὄραμα τῆς καρδιάς μου, κύριε, τὸ πειὸ φρερὸ ἀπ' ὅσα μὲ εἶδες ποτὲ νὰ παριστᾶν ἐπάνω στὴ σκηνή — τὸ πειὸ φρερὸ, γιὰτ' εἶνε καὶ τὸ πειὸ ἀληθινὸ.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Μμ! Τὸ ὄραμ' αὐτὸ δὲν λέγει ὅμως σωστὰ πράγματα, καὶ ἐγὼ — τί νὰ σοῦ πῶ — δὲν θὰ ἐστερᾶνωνα τὸν ποιητὴν. Σὺ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι μοῦ ἔδωκες ὀλόκληρη τὴν καρδιά σου. Ἄν εἶνε αὐτὸ ἀληθινὸ καὶ ἂν ὁ ἔρωσ εἶνε μίαν ἀναγκαστικὴ ἀμοιβαιότης, μία ἠλεκτρικὴ ἢ μαγνητικὴ ἐπικοινωνία, διατί τότε νὰ μὴν εἶσαι βεβαία καὶ σὺ ὅτι σ' ἀγαπῶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Σοφίσματα! σοφίσματα (μειδιῶσα) Εἰς αὐτὰ εἶσαι φίνος, τὸ ζεύρω. Ἄλλὰ ἐγὼ σὲ ἤθελα καλλιτέρα ἀλλοῦ. . .

ΑΓΓΕΛΟΣ. Δηλαδή;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Νά, ἀπλοῦστατα εἰς τὴν λογικὴν.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἔστω. Ἄλλὰ καὶ τὰ σοφίσματα, τί νομίζεις; λογικὴ εἶνε. . . ἢ λογικὴ τῶν προνομιοῦχων διανοιῶν, ποῦ εἰμποροῦν νὰ τα κάμνουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἄκου τί φίλαυτος ποῦ εἶνε καὶ τί ἐγωίστης!

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἐγὼ δὲν λέγω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἀλλὰ ὅλοι οἱ σοφοὶ μὲ σοφίσματα συζητοῦν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (γελῶσα). Ἄ, ἔτσι; στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα ὅτι σπουδαιολογεῖς.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Σπουδαιολογῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καλά, καλά. (Προεῖτα, χαρίεσσα, πλησιάζει τὴν τράπεζαν καὶ ἀνασκαλεύει ζητοῦσα κάτι).

ΑΓΓΕΛΟΣ (παρατηρῶν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τραπέζης) Νά σε πῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τί;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τί τῶκανες ἐκεῖνο τὸ ποίημα ποῦ σοῦχα ὠόσει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Αὐτὸ γυρεύω ἴσα-ἴσα. Κάτι θυμῆθηκα.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τὸ διάβασες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (καταφατικῶς). Χμμ!

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ψέμματα. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τὸ διάβασα.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Πόσες φορές;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Πολλές. . . πολλές. . .

ΑΓΓΕΛΟΣ. Καμμιά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τί με δίδεις νὰ σὲ τὸ πῶ ἀπέξω.

ΑΓΓΕΛΟΣ (ζωηρῶς). Ὅ, τι θέλεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἄ, ἄς σοῦ τὸ πῶ χάρισμα. Δὲν ἀξίζει. . . Κρῖμα δὲν το βρῖσκω. . .

Ἄν χάσω καμμιά λέξι μοῦ τὴν λὲς ἐσύ. . . (ἀρχίζει τὴν ἀπαγγελίαν σιγά, ἐν ᾧ ἀκόμη ἀνασκαλεύει. Βαθμηδὸν ἐμψυχοῦται. Εἰς τὸ τέλος ἔχει ὠραίαν στάσιν καὶ ἡ ἀπαγγελία της εἶνε ἐξαισία).

Γεῖά σου, χαρούμενη ψυχῇ, — ποῦλὶ δὲν εἶσαι-γεῖά σου! Σὲ ποῖον οὐράνιον τόπο

Γεννήθηκες καὶ μὰς σκορπᾷς ἀπ' τὴ χροσθὴ καρδιά σου Ἔνα τραγοῦδι ἀτέλειωτο μὲ τέχνην ὀλίγως κόπο;

Κάθε στιγμὴ καὶ πειὸ ψηλὰ σὰν φλόγ' ἀπὸ δῶ πέρα Ἐλευθέρη ἀνεβαίνεις.

Ἄπλυνες τὰ φτεροῦγιά σου στὰ βᾶθη τοῦ αἰθέρα Κι' ὅσῳ πηγαινεὶς μὰς λαλεῖς, ὅσῳ λαλεῖς πηγαινεὶς.

Τί εἶσαι δὲν τὸ ζεύρωμε; ταῖρι στὴ γῆ δὲν ἔχεις.

Τὰ σύννεφα δὲν ραίνουν Σταλαγματιές, σὰν τὸ λαμπρὸ κελᾶδημα ποῦ βρέχεις, Σὰν ψυχάλιζον ἀντικρὺ στὸν ἥλιο καὶ διαβαίνουν.

Σὰν ποιητὴς ποῦ κρύβεται στὸ φῶς τῶν λογισμῶν του Καὶ μοναχὸς του ψάλλει,

Ὡς ποῦ νὰ μάθῃ νὰ πονῆ ὁ κόσμος τῶνειρόν του Καὶ νὰ χροιακὴ ἀγνείριστα αἰσθήματα καὶ κάλλη,

Σὰν κόρη ὀλομόναχη σὲ πύργῳ σφραλισμένη

Ποῦ θέλει νὰ ξεσκάσῃ Κ' ἕνα τραγοῦδι φλογερὸ ἀπ' τὴν καρδιά της βγαίνει Κι' ἀντιλαλεῖ ὁ πύργος της καὶ ἀντιλαλοῦν τὰ δάση,

Σὰν μπόρα καλοκαιρινὴ στὰ χόρτα, σὰν λουλοῦδι

Ἄφ' τῆ δροσιά λουσιμένο, — Καὶ πάλι πάλι ξεπερᾷ τὸ θεῖόν σου τραγοῦδι Ὅ, τι γνωρίζω δροσερὸ, λαμπρὸ, χαριτωμένο.

Ἦς μου, ποῦ βροχῆς κ' ἔμαθες τὴ χάρι σου τὴν τόση, Ποῖο δάσος ἢ λαγαδὶ

Ἢ οὐρανὸς ἢ θάλασσα τὴν τέχνην ποῦ ἔχει δώσει, Ποιᾷ ἀγάπῃ χωρὶς στεναγμῶ, πειὸ φῶς χωρὶς σκοτάδι;

¹ Ayodhya τὸ ὄνομα τῆς πρωτεύουσας τοῦ βασιλείου τοῦ Λακάρβα ἢ σημερινῆ Aude, ποῦ ὡς ἐπίθετο σημαίνει τὴν ἀνίκητην.